

Arrest

nr. 261 007 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en bent u afkomstig uit Luanda. U behoort tot de Bakongo bevolkingsgroep en bent van huize uit katholiek. Tot uw vijftien jaar liep u school en verbleef u in een internaat. In uw vrije tijd speelde u bij een plaatselijke voetbalploeg. In tegenstelling tot de goede band die u met uw moeder had was de relatie met uw vader koel.

Ook had u geen hechte band met uw drie broers, waarvan er twee in het buitenland woonden, noch met uw drie zussen. U vermoedt dat ze u niet aanvaardden omdat u een donkerdere huidskleur had dan de rest van uw familie. Rond 2014 begon uw moeder, E.S. (C.G. X O.V. X), gezondheidsproblemen te ontwikkelen. Na verschillende onderzoeken in het ziekenhuis vernam ze dat haar medicatie moeilijk te verkrijgen was in Angola. Uw moeder vertelde dat ze naar het buitenland ging om daar behandeld te worden maar twijfelde tussen Zuid Afrika en België. Uiteindelijk regelde ze een reis naar een tante in Zwitserland en reisde ze in 2015 af naar dat land. Nadat uw oudste broer M. in dat zelfde jaar vanuit Londen naar Luanda op familiebezoek kwam, besloot hij een kimbanda (traditionele genezer) op te zoeken. De kimbanda vertelde uw broer dat u de oorzaak was van uw moeders ziekte. U werd sindsdien door uw hele familie beticht van hekserij. Wanneer u op een dag van uw school naar huis wilde vertrekken kreeg u te horen dat uw broer M. uw school had opgebeld met de mededeling dat de familie had overlegd en besloten dat u niet meer naar huis mocht komen. U keerde alsnog huiswaarts waar u werd aangevallen en mishandeld door uw siblings. Om aan hun slagen te ontkomen liep u de straat op waar de burens zich hadden verzameld. Nadat ze van uw broer hoorden dat u een heks was werd u ook door uw burens belaagd en met voorwerpen bekogeld. U vluchtte naar San Paulo waar u enkele maanden op straat leefde en wagens waste om u van een inkomen te voorzien. Vervolgens besloot u alsnog naar huis terug te gaan om u van de situatie te vergewissen. U werd echter door uw zus Ma. niet binnen gelaten. Daarop kwam uw broer J. samen met een vriend naar u toe om u te slaan. Nadat ze u hadden geslagen namen ze een autoband en staken deze in brand waarbij u gewond raakte. Vervolgens bonden ze uw penis vast aan een draad en hingen u op aan een balk. Een voorbijganger die getuige was van het tafereel verwittigde de politie. U werd door de agenten bevrijd uit uw hachelijke positie en meegenomen naar hun bureau. U verbleef er gedurende één week en vernam er dat uw broers tegen u een klacht hadden ingediend voor hekserij. Ze vroegen hierbij aan de politie de toestemming om u te vermoorden. U hoorde dat de politie deze beslissing aan hun commandant ging overlaten. Uiteindelijk verliet u het politiebureau en ging naar een vriendin van uw moeder waar u de volgende twee maanden onderdook. U contacteerde uw moeder en vertelde wat u was overkomen. Uw moeder vroeg u om u klaar te maken om Angola te verlaten. In december 2016 nam u, in het bezit zijnde van uw paspoort, voorzien van een Portugees visum en begeleid door een vriendin van uw moeder, vanuit Luanda een vlucht naar Portugal. Dezelfde dag reisde u door naar Zwitserland. Samen met uw moeder verbleef u één jaar in Zwitserland. Wanneer uw vingerafdrücken er werden genomen werd u verteld dat u er een verzoek om internationale bescherming moest indienen. Noch u noch uw moeder wilden er een asielprocedure opstarten. U reisde daarop als minderjarige samen met uw moeder naar België waar uw moeder, met u in het kielzog, op 6 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Tijdens haar verblijf in België kreeg uw moeder te horen dat ze aan Parkinson lijdt. Nadat ze in 2018 een weigeringsbeslissing had ontvangen van het Commissariaat-generaal en haar verzoek om in België te kunnen blijven om medische redenen niet werd aanvaard, speelde uw moeder met het idee terug te keren naar Angola. Uiteindelijk bleef ze toch in België en gaf ze u de toestemming om apart van haar een asielprocedure op te starten. Op 17 oktober 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Tijdens uw verblijf in België hoorde u van uw moeder dat ze van uw zus had vernomen dat u een meisje, S.T.A., had zwanger gemaakt en dat zij op 15 juli 2016 was bevallen van uw zoon M.T.M.. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een geboorteakte neer (d.d. 03/01/2001).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw moeder, E.S. (C.G. X - O.V. X), op 6 november 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, in eigen naam en ook in uw naam.

U was immers op het moment van het indienen van dat verzoek minderjarig (zeventien jaar oud) en werd ingeschreven op de bijlage 26 van uw moeder. Los van haar persoonlijke vluchtmotieven maakte uw moeder duidelijk dat u, haar zoon B. X, geen aparte redenen had om Angola te verlaten (notities CGVS E.S. d.d. 02/05/2018, p.19,20). Op 24 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw moeders beweerde vertrekmotieven. Deze beslissing werd bevestigd door een arrest van de RVV op 6 november 2018 (zie Arrest RVV nr. 212 011 d.d. 06/11/2018 in de zaak RvV X / IV). Daar u -in tegenstelling tot uw moeders verklaring dat u geen persoonlijke redenen heeft gekend om Angola te verlaten- stelt zware incidenten te hebben meegemaakt waarvoor u het land verliet, is het bijzonder opvallend dat u bijna één jaar na het arrest van de RVV in het kader van uw moeders verzoek om internationale bescherming wachtte alvorens zelf een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 17 oktober 2019. U verklaarde hierover te hebben willen wachten tot u niet meer minderjarig was (notities persoonlijk onderhoud Commissariaatgeneraal –verder “notities” CGVS, p.15). Uit beschikbare gegevens blijkt nochtans dat u reeds op 22 december 2018 meerderjarig bent geworden. Van iemand die beweert een eigen vrees of risico te koesteren in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, kan nochtans verwacht worden dat hij onverwijld een verzoek om internationale bescherming zou indienen wanneer hij er de kans toe krijgt. Dat u dit niet heeft gedaan, roept bijgevolg vragen op naar uw werkelijke nood aan internationale bescherming.

Behalve dat er aan de vertrekmotieven die uw moeder destijds uiteen had gezet, stellende dat jullie samen uit Angola waren vertrokken (notities CGVS E.S. d.d.02/05/2018, p.6) geen enkel geloof kon worden gehecht, is het even opvallend dat jullie onderlinge verklaringen over het moment van jullie vertrek uit Angola en de daarvoor gebruikte reisdocumenten volkomen tegenstrijdig zijn. Zo blijkt uw moeder te verklaren samen met u uit Angola naar België te zijn vertrokken waar jullie daags na 29 oktober (2017) aankwamen (notities CGVS E.S. d.d. 02/05/2018, p.5,10). U geeft echter aan dat uw moeder reeds in 2015 Angola had verlaten. U zou dan weer in december 2016 Angola hebben verlaten en uw moeder in Zwitserland hebben vervoegd, waar u samen één jaar woonde (notities CGVS, p.13,14). Dat u Angola in december 2016 zou hebben verlaten is verder ook niet in overeenstemming te brengen met de gegevens toegevoegd in uw administratieve dossier. Uit de gegevens van Eurodac Serarch Result blijkt immers dat reeds op 21 september 2016 uw vingerafdrukken in Zwitserland werden genomen, dus ongeveer drie maanden voor uw beweerde afreisdatum. Treffend is overigens uw uitlating bij de DVZ waar u dan weer beweerde op 30 juli 2016 uit uw land te zijn vertrokken (zie verklaringen DVZ d.d. 07/11/2019, vraag 37). Van uw reistraject legt u overigens geen enkel begin van bewijs neer, zoals uw paspoort of tickets, ten einde het CGVS een uitsluitsel te bieden over de datum dat u uw land verliet en welke weg u hiervoor volgde. Waar u duidelijk aangeeft met uw eigen paspoort te hebben gereisd, voorzien van een Portugees visum dat u in Luanda was gaan regelen (notities CGVS, p. 14), verklaarde uw moeder dat u met het paspoort van de zoon van haar kennis naar Europa reisde (notities CGVS E.S. d.d. 02/05/2018, p.9). Gevraagd naar uw paspoort –ten einde uw gevolgde reisroute te staven- gaf u enkel aan dit niet te hebben daar de vriendin van uw moeder uw paspoort had terug meegenomen en dat u zelfs niet in het bezit was van een kopie van dit document (notities CGVS, p.15). Dat u het enige document, voorzien van een (tijdelijk) geldig verblijfsvisum, gewoon meegeeft met iemand en zelf zonder enige geldige legitimatie of een kopie ervan achterblijft, is nauwelijks aannemelijk. Gelet alle uiteenlopende verklaringen over uw reistraject en data van vertrek, doet dan ook vermoeden dat u bewust uw paspoort achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen. Uw algemene geloofwaardigheid is hiermee volledig aangetast.

Wat er ook van zij, voor wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Angola voor uw leven te vrezen daar u door uw hele familie en alle mensen van uw buurt van hekserij werd beschuldigd of dat u omwille van uw donkerdere huidskleur ten opzichte van uw sibilings, door uw familie niet echt werd aanvaard, helemaal niet overtuigen (notities CGVS, p.7,18,20). Alle daarmee samenhangende incidenten, zoals uw beweerde zware mishandelingen door uw broers en zussen en hun dreiging u te zullen ombrengen wegens hekserij, zijn dan ook niet meer aannemelijk (notities CGVS, p.17,26,28). Voor wat betreft uw opmerking dat uw vader en uw sibilings niet van u moesten hebben omdat u een donkerdere huidskleur had dan zij, blijkt u behalve deze algemene vermelding geen concrete feiten te vernoemen die uw leven hierdoor op een markante manier zouden hebben beïnvloed. Wanneer u werd gevraagd om over uw leven voor uw beweerde problemen in 2015 te vertellen, schetste u een normaal leven dat u als kind en tiener leidde. Zo ging u tot bijna aan uw vertrek uit Angola naar school en verbleef u ook op internaat. U hoefde verder ook niet te werken om uw familie financieel bij te springen, kreeg u ook de mogelijkheid uw hobby uit te oefenen (voetbal) en had u omgang met uw vrienden (notities CGVS, p. 5,18,19,20,21,23).

Het is bovendien ondenkbaar dat –indien u daadwerkelijk dergelijke zware problemen heeft ondervonden in Angola-, uw moeder hierover niets zou hebben verteld bij haar verzoek om internationale bescherming op 6 november 2017, waarbij u haar als zeventienjarige/minderjarige begeleidde en ze een totaal ander en een niet aannemelijk verhaal verzong over de redenen waarom jullie beiden van internationale bescherming zouden moeten genieten (zie arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen –verder RVV- d.d. 06/11/2018). U verklaarde immers dat uw moeder goed op de hoogte was van uw persoonlijke moeilijkheden en ze u hierom uit Angola liet vertrekken (notities CGVS, p.9).

Wat betreft de (vervolgings)feiten die u aanhaalt in Angola, met name dat uw familie en uw hele leefomgeving u naar het leven staat daar ze u van hekserij beschuldigen, kan er weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde gebeurtenissen. Ten eerste wil het CGVS de nadruk leggen op het feit dat uw verklaringen aangaande het moment van uw vertrek uit Angola en het feit dat uw moeder geen enkel gewag maakte van de door u aangebrachte feiten (ze haalde op geen enkel moment uw persoonlijke problemen aan wanneer haar hiertoe de kans werd geboden) (notities CGVS E.S. d.d. 02/05/2018, p.19,20), reeds ernstige vragen oproepen naar de geloofwaardigheid ervan, daar uw uiteenzetting hierover alle coherentie ontbeert en een dergelijke omissie van de kant van uw moeder onaannemelijk is. Uw algemene geloofwaardigheid werd hierdoor volledig aangetast. Uw verhaal over beschuldigingen van hekserij ontbreekt bovendien aan de nodige mate van detail en doorleefde verklaringen. Zo valt het op dat uw familie volledig in uw moeders medische behandeling in het buitenland geloofden, wanneer ze hen vertelde dat ze zich buiten Angola wil laten opvolgen (notities CGVS, p. 25). U stelt dan ook dat uw familie u ineens als de schuldige zag aan uw moeders aandoening wanneer uw uit Londen overgekomen broer, plotsklaps een kimbanda ging bezoeken die hem vertelde dat u de oorzaak was van uw moeders ziekte. Behalve dat u niet wist hoe deze kimbanda heette blijkt uw familie verder helemaal geen stappen te hebben gezet om u een ritueel te laten ondergaan om de voorgehouden hekserij in te dijken, wat men zou verwachten van personen die geloven in dergelijke praktijken. Gevraagd om uitleg voor deze merkwaardige wending, gaf u aan: “Maar ik ben toch geen heks, hoe kunnen ze dan behandeling doen?” (notities CGVS, p. 27). Het is echter niet omdat iemand zichzelf niet als heks beschouwt, dat zijn omgeving die er wel van overtuigd blijkt te zijn –ook u geeft overigens aan in hekserij te geloven-, zich niet zou willen beschermen en traditionele wegen bewandelen om de hekserij af te wenden. Wanneer u dit werd voorgeworpen gaf u enkel aan: “De behandeling waarover u het heeft waarvoor dient die dan?” (notities CGVS, p.27). U toont met deze opmerking dan ook duidelijk aan dat het traditionele geloof in hekserij en de rituelen die kimbanda hieromtrent uitvoeren u totaal onbekend zijn. Moest uw uitlating te zijn beschuldigd van hekserij door uw eigen familie als door de burens en hiervoor fysiek te zijn mishandeld enigszins waar zijn, is het bijzonder hallucinant dat u het nog had aangedurfd om, na maandenlang in een andere stad te zijn gaan onderduiken, te besluiten naar huis terug te keren. Men zou immers verwachten dat u na doodsbedreigingen en afranseling met een stuk ijzer en glas u niet meer in die buurt zou vertonen (notities CGVS, p.26). Even absurd is uw uitleg over uw broers die bij de politie tegen u een aangifte wegens hekserij zouden hebben gedaan hierbij de toestemming vragend om u te vermoorden (notities CGVS, p. 16). Aangezien moord ook in Angola een misdrijf is -u gaf zelf aan dat de politie uw broers zou meenemen moesten ze u iets aandoen (notities CGVS, p. 17)-, werd u gevraagd waarom uw broers een dergelijke onzinnige opmerking bij de autoriteiten zouden gaan maken, veronderstellend dat ze u echt naar het leven stonden . U verwees enkel naar het volgende: “Maar er zijn dingen die in Angola kunnen geregeld worden want er is veel corruptie, “iemand die meer geld geeft kan luider spreken” (letterlijk vertaald).” (notities CGVS, p.17). Weerom gevraagd waarom uw broers bij de autoriteiten een misdrijf dat ze willen begaan zouden gaan melden als alles –volgens u- met smeergeld kan worden geregeld, herhaalde u enkel: “Moord is niet toegestaan in Angola maar er is veel corruptie, als iemand een ander wil vermoorden kan dat” en ontweek vervolgens een duidelijk antwoord op de gestelde vraag door een vervolg aan uw verhaal te breien over mishandelingen die u er zou hebben doorstaan (notities CGVS, p.18). Waar u nog duidelijk verklaarde dat de vriendin van uw moeder, waar u voor uw vertrek zou hebben gewoond, bij de politie geen aangifte deed van alle problemen waarmee jullie te maken kregen, valt het op dat u de vraag of u zelf bij de politie aangifte deed van doodsbedreigingen door uw familie, bewust deze vraag omzeilde door naast de kwestie te vertellen één week bij de politie te hebben geschild terwijl uw broers er de toestemming kwamen vragen om u te vermoorden (notities CGVS, p.16). Ontstellend is overigens de houding van uw eigen moeder te noemen. U verklaarde immers dat uw moeder, al zou ze van uw problemen in haar gezin hebben geweten, regelmatig contacten onderhoudt met de rest van haar gezin (notities CGVS, p.6). Gevraagd wat uw moeder er eigenlijk van vindt dat haar kinderen hun jongste broer van hekserij betichten en hem willen ombrengen, verklaart u enigszins ontwijkend: “Ze bracht me hier naartoe om bij haar te kunnen blijven” (notities CGVS, p. 17).

Opnieuw gevraagd wat uw moeder ervan vindt dat uw vader en uw siblings u willen ombrengen, daar ze zelf niet gelooft dat u de oorzaak van haar aandoening bent, antwoordde u hierop enkel vaag: "In het begin sprak ze met hen, maar 1 van mijn broers zei dat ik een heks was en ik de oorzaak was van haar ziekte, dat de familie de beslissing had genomen om me te vermoorden" (notities CGVS, p.18), hiermee totaal de vraag naar uw moeders houding/ reactie ten opzichte van het hele gebeuren voorbijgaand.

Andere redenen waarom u niet naar Angola zou kunnen terugkeren verklaarde u niet te hebben (notities CGVS, p.18). U kende verder ook geen problemen met de autoriteiten, noch met burgers (notities CGVS, p.29).

Uw summiere inconsistente uitleg en de ongeloofwaardige elementen in uiteenzetting over de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, leiden er toe dat de door u beweerde vervolging door uw familie en naaste omgeving als volledig ongeloofwaardig wordt beoordeeld.

De door u neergelegde geboorteakte doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze bevat immers enkel uw identiteitsgegevens die op zich niet ter discussie staan.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de "artikelen 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 15, b en c) van de komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Richtlijn 201 1/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 201 1 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking hierna Kwalificatierichtlijn); artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 juncto 62, van de Vreemdelingenwet; artikel 1 7, § 2, van het Koninklijk besluit van 1 1 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (8.S., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Kennelijke beoordelingsfout".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1. Met betrekking tot de bijzondere procedurele noden

Volgens verwerende partij zou verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Verzoeker is een jongen van 20, die slachtoffer is geweest van:

- Zwaar intrafamiliaal geweld
- Foltering

Verzoeker is hierdoor getraumatiseerd. Dit is niet meer dan normaal na de hierboven opgesomde problemen.

Verzoeker heeft het bovendien zeer moeilijk met het begrijpen van de vragen en stottert, waardoor ook antwoorden zeer moeilijk wordt.

Hij stottert als gevolg van de problemen, die hij had in Angola.

Verzoeker heeft weldegelijk bijzondere procedurele noden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan.

[...]

Daarom moet de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard, zodat bepaalde specifieke steunmaatregelen kunnen worden genomen.

Verzoeker moet tijd krijgen om de vragen te begrijpen. Deze moeten op een zeer eenvoudige wijze worden gesteld. Ook moet hij voldoende tijd krijgen om erop te antwoorden. Het zou kunnen helpen om de vragen schriftelijk te laten beantwoorden.

Het stotteren van verzoeker verhoogt in zeer hoge mate het stressniveau van verzoeker. Hij weet dat antwoorden zeer moeilijk kan zijn, zeker als het onderwerp niet gemakkelijk is.

Verzoeker schaamt zich voor zijn spraakgebrek. Het voeren van een urenlang vraagantwoordgesprek is zeer zwaar en stresserend voor verzoeker. Dit zorgt ervoor dat hij bepaalde zaken zeer kort of niet bespreekt.

Hiermee is geenszins rekening gehouden.

[...]

2. Motieven van de bestreden beslissing

[samenvatting motieven bestreden beslissing]

Opmerkingen met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing

Voorafgaand: trauma van verzoeker

Aangezien de subjectieve vrees beoordeeld dient te worden, moet men rekening houden met de persoonlijkheid van verzoeker.

Verzoeker heeft ernstig traumatische ervaringen ondergaan. Hij werd letterlijk gefolterd door zijn broers en zussen, omdat hij een heks zou zijn.

Verzoeker kwam als minderjarige naar Europa met zijn mama, die hem zo wilde beschermen tegen het geweld van zijn broers en zussen.

Bij het onderzoek naar geloofwaardigheid, moet men rekening houden met het subjectief karakter van de vrees.

Aangezien de vrees subjectief mag zijn, dient rekening gehouden te worden met de persoonlijkheid van verzoeker om haar te evalueren.

Verzoeker is een jongeman, die onder de vleugels van zijn mama leefde, totdat zij recent Europa heeft verlaten. Hij is getraumatiseerd.

Het relaas van een getraumatiseerd persoon kan ongeloofwaardig overkomen. Het zeer uitgebreide rapport over kwetsbaarheid in de asielprocedure van het BCHV stelt hierover: [...]

[...]

a. Met betrekking tot de asielprocedure van de mama van verzoeker

De mama van verzoeker heeft asiel aangevraagd in haar eigen naam en in naam van verzoeker.

Zij heeft niet de problemen van verzoeker vermeld.

Verzoeker kan hierover weinig vertellen. Hij was niet bij de interviews van zijn mama en de asielprocedure is tussen hen nooit een onderwerp van gesprek geweest.

Verzoeker heeft geen enkel idee wat zijn mama juist heeft ingeroepen tijdens haar asielprocedure. Hij weet wel dat zijn mama steeds contact is blijven houden met zijn broers en zussen, degenen die zijn dood wensten en hem mishandeld hebben.

De mama van verzoeker heeft de handelingen van haar andere kinderen nooit veroordeeld, en is haar andere kinderen nooit afgefallen.

De mama van verzoeker is naar België gekomen om eerst een diagnose en verder een behandeling te kunnen krijgen voor haar ziekte.

Zij heeft een asielprocedure gedaan, omdat zij de verblijfswetgeving niet kent en misschien ook wel om opvang voor haarzelf en haar zoon, verzoeker, te voorzien.

Het asielrelaas van de mama van verzoekster is verzonnen. Zij heeft dit verhaal verzonnen, omdat zij geen vrees voor vervolging heeft. Zij had alleen de angst om geen behandeling te krijgen voor haar ziekte in het land van herkomst. Bij gebreke aan bescherming in zulke situatie, heeft zij dan maar een asielprocedure gestart.

Het kan aan verzoeker niet aangerekend worden, dat zijn mama oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van de asielprocedure.

Verzoeker heeft de procedure ook niet begrepen, totdat hij op zichzelf was aangewezen en zelf juridisch advies heeft ingewonnen. Het is pas op dat moment dat verzoeker leert hoe de verblijfswetgeving in elkaar zit en dat hij zelf een aanvraag voor internationale bescherming kan doen, en wat dat juist is. Verzoeker is nooit geïnformeerd over de asielprocedure voor dat moment. Hij volgde simpelweg zijn mama.

Verzoeker wachtte tot zijn mama teruggekeerd is, alvorens zelf een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen.

Dit is geen bewijs van de ongeloofwaardigheid van de problemen. Dit is een bewijs van ongeïnformeerd zijn over de asielprocedure.

Verzoeker is niet snel van begrip. Dat blijkt uit de antwoorden die hij geeft op de vragen van het CGVS. Verzoeker is zes jaar naar school geweest. In totaal. Het is geloofwaardig dat hij de asielprocedure niet heeft begrepen en pas na zelf inlichtingen in te winnen wist, wat die procedure inhoudt en dat hij zelf een aanvraag kan doen.

De motivering van de bestreden beslissing is onjuist, en houdt geen rekening met de situatie en persoonlijkheid van verzoeker.

Tenslotte vertelt verzoeker tijdens het asielgehoor dat zijn mama gek geworden is, en in de psychiatrie is beland. Hierover worden geen verdere vragen gesteld.

De exacte psychiatrische diagnose is onbekend. Het is onduidelijk welke invloed de psychiatrische problemen van de mama van verzoeker hadden op haar asielprocedure, en op haar houding ten opzichte van de problemen van verzoeker.

b. Met betrekking tot de reisweg

De verklaringen van verzoeker en van zijn mama over de reisweg zijn tegenstrijdig.

Verzoeker was op moment van de reis naar Europa 16 jaar. Hij vergiste zich misschien tussen september en december in de data. Dit is een vergissing, die geenszins de wil om te liegen aantoont.

Verzoeker vertelde naar waarheid dat hij in Zwitserland verbleven heeft met zijn mama. Er is geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en er is geen enkel element dat aantoont dat hij de waarheid niet spreekt.

c. Met betrekking tot de vrees voor vervolging

De verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn vrees tot vervolging omdat hij gezien wordt als een heks, zouden niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uit een studie van de Nigeriaanse National Children's Institute blijkt dat het fenomeen 'heksen-kinderen' de laatste jaren enorm toeneemt.

De kinderen worden beschuldigd van hekserij en als gevolg daarvan misbruikt, verwaarloosd of zelfs gedood.

Dit fenomeen is het meest frequent bij de Bakongo, de bevolkingsgroep, waar ook verzoeker toe behoort.

Uit getuigenissen blijkt dat de ziekte van een familielid de aanleiding kan zijn van zulke beschuldiging.

De slachtoffers geloven vaak zelf in hekserij, maar niet dat zijzelf heksen zijn.

Wanneer men getuigenissen leest, ziet men de gelijkenissen met de situatie van verzoeker.

Bijvoorbeeld: [...]

Ook verzoeker wilde brandwonden tonen op zijn arm. Maar het CGVS was hierin niet geïnteresseerd.

Het is opvallend, dat het CGVS geen bijvragen stelt over het misbruik dat verzoeker is ondergaan. Men blijft ten eerste op de oppervlakte.

Men verwijt verzoeker ervan vaag en niet al te omstandig te zijn. Hierbij houdt men geen enkele rekening met het spraakgebrek van verzoeker, dat hierboven reeds werd aangehaald. Voor verzoeker is een lang gesprek een zeer moeilijke aangelegenheid. Hij heeft de neiging om zo kort mogelijk te antwoorden. Dit is geheel te verstaan, gelet op zijn spraakgebrek.

De bestreden beslissing is dan ook niet alleen verkeerd gemotiveerd, ze is bovendien gemotiveerd op grond van een te beperkt onderzoek. Er is niet genoeg naar details gevraagd, en er is niet genoeg rekening gehouden met de persoonlijkheid en het spraakgebrek van verzoeker.

Verwerende partij vindt het raar dat er geen uitdrijvingsritueel werd gedaan bij verzoeker. Echter, die rituelen worden meestal uitgevoerd binnen protestantse sektes. Verzoeker echter, komt uit een katholieke familie.

Duizenden slachtoffers ondergaan geen zuiveringsritueel, maar belanden op straat.

Dat verzoeker voor de beschuldigingen van hekserij een (relatief) normaal leven zou geleid hebben, bewijst niet dat de beschuldigingen er niet gekomen zijn.

De beweringen van verwerende partij over de noodzaak van een ritueel, de onmogelijkheid van een normaal leven voorheen etc. worden ook niet ondersteund door rapporten of landeninformatie over kinderen beschuldigd van hekserij.

Geen van de rapporten die de raadvrouw van verzoeker kon raadplegen op het internet, ondersteunen de stellingen van verwerende partij.

Minstens mankeert de informatie over hoe 'heksen' zouden geleefd moeten hebben tot aan de beschuldiging van hekserij, om de bewering van verwerende partij te staven.

Het feit dat de mama van verzoeker niets verteld heeft over de problemen van haar zoon, kan heel wat oorzaken hebben. Minstens is mogelijk dat zij zich schaamt voor de problemen in haar familie.

Volgens verzoeker was zijn mama bovendien ook ziek op moment van haar CGVS-interview, hetgeen haar ervan weerhouden heeft om de asielprocedure goed te doen.

De mama van verzoeker lijdt aan de ziekte van Parkinson. Deze neurologische aandoening heeft serieuze gevolgen voor de cognitieve functies van de patient. Mogelijk hebben deze medische problemen ervoor gezorgd dat de mama van verzoeker niet over haar zoon heeft verteld.

Verwerende partij stelt dat het relaas van verzoeker niet doorleefd is en hij geen details vertelt.

Opnieuw moet verwezen worden naar de spraakstoornis van verzoeker. Verzoeker stottert heel erg.

Het moeten antwoorden op de vragen van het CGVS moet bijzonder moeilijk en pijnlijk zijn geweest voor verzoeker.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het spraakgebrek van verzoeker, maakt een motiveringsgebrek uit.

Verzoeker is teruggekeerd naar huis nadat hij door zijn broers en zussen was mishandeld en met de dood bedreigd. Dit is voor verwerende partij onbegrijpelijk.

Verzoeker had echter geen alternatief. Hij kon niet op straat overleven en hoopte dat het probleem zou opgelost zijn, dat zijn broers en zussen tot inzicht gekomen zouden zijn dat hij geen heks was.

Dit was niet het geval en verzoeker kreeg opnieuw problemen.

Het is niet evident voor een kind om van thuis weg te gaan, ook al waren er daar problemen. Het aantal slachtoffers van geweld, die daarna terugkeren naar de thuissituatie die gewelddadig is, is veel groter dan het aantal slachtoffers dat definitief weggaat. Verzoeker gedroeg zich dan ook als een normaal slachtoffer.

d. Met betrekking tot het contact met de politie

Verzoeker werd op een bepaald moment beschermd door de politie, maar diende geen klacht in tegen zijn broers.

In geen van de rapporten die men kan lezen over de problematiek van heksenkinderen in Angola, zijn er situaties beschreven, waarin een kind klacht neerlegt tegen de familie, die hem of haar als heks beschuldigt.

Er kan dan ook niet van verzoeker verwacht worden dat hij dit zou doen.

Ook van de vriendin van de mama van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij een klacht indient.

De politie van Angola komt niet tussen in dit soort kwesties.

Dat verzoekers siblings een klacht tegen hem indienden bij de politie, is vanuit het Belgisch perspectief inderdaad bizar.

In Angola echter gelooft bijna iedereen in hekserij, ook verzoeker. Ook politieagenten. Het is in die optiek dat de klacht van de broers en zussen van verzoeker moet gezien worden.

Er is geen informatie te vinden over de houding van de Angolese politie ten opzichte van de heksenkinderen.

In geen van de rapporten en artikels hierboven geciteerd worden de kinderen gered of beschermd door de politie. Het zijn familieleden of burens die de kinderen uit de gevaarlijke familiecontext halen en hen vaak naar religieuze instellingen brengen. Nog vaker lopen de kinderen weg, en worden zij straatkind.

Het is onduidelijk of ouders of familieleden ooit effectief bestraft worden voor het misbruik van zogenaamde heksenkinderen. Dit blijkt alleszins niet uit het administratief dossier.

Het lijkt alleszins zo te zijn dat de politie in Angola geen enkele bescherming kan bieden aan de slachtoffers van deze praktijken. Of ze daarenboven hulp biedt aan de geweldenaren, is evenmin duidelijk.

Er is in elk geval geen enkele reden om verzoeker niet te geloven.

e. Met betrekking tot de houding van de mama van verzoeker

De mama van verzoeker heeft het contact behouden met haar andere kinderen, ook al willen die verzoeker vermoorden.

Er moet opnieuw gewezen worden op de medische problemen van de mama van verzoeker en op het feit dat de verklaringen van zijn mama aan verzoeker niet aangerekend kunnen worden.

3. Wat betreft de subsidiaire bescherming

Verzoeker loopt bij terugkeer in zijn land van herkomst een reeel risico op ernstige schade, en kan niet beschermd worden door de autoriteiten van Angola.

Verzoeker vreest foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing vanwege zijn familie en bureu.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in die mate dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn profiel en problemen en stelt dat hij door deze problemen getraumatiseerd is. Hij duidt er verder op dat hij het moeilijk heeft met het begrijpen van de vragen en dat hij stottert, waardoor antwoorden ook zeer moeilijk wordt. Verzoeker oppert in het verzoekschrift dat hij tijd moet krijgen om de vragen te begrijpen, dat deze op zeer eenvoudige wijze moeten worden gesteld en dat hij voldoende tijd moet krijgen om deze te beantwoorden. Hij stelt dat het stotteren zijn stressniveau verhoogt en ervoor zorgt dat hij bepaalde zaken zeer kort of niet bespreekt.

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Tot op het nemen van de bestreden beslissing werden geen bijzondere procedurele noden aangetoond waarvan genoegzaam zou kunnen blijken dat deze tot steunmaatregelen nopen (“Beoordeling bijzondere procedurele noden”, de “Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ”, de “verklaring DVZ”, de “vragenlijst CGVS”, de notities van het persoonlijk onderhoud, de documenten neergelegd door verzoeker of enig ander concreet element dat

verzoeker in een later stadium en in overeenstemming met artikel 48/9, § 3 van de Vreemdelingenwet op schriftelijke wijze zou hebben gesignaleerd aan het CGVS).

Verzoeker heeft doorheen de procedure geen medische of psychologische attesten bijgebracht waaruit zou blijken dat zijn psychologische toestand dan wel het stotteren hem zou verhinderen op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Verzoekers verwijzingen naar algemene informatie aangaande de verklaringen van getraumatiseerde personen in de asielpcedure kunnen zijn voorgehouden trauma niet aantonen, laat staan dat hij omwille hiervan niet zou kunnen deelnemen aan de procedure. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon.

Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat noch verzoeker, noch verzoekers raadsman te kennen heeft gegeven dat verzoeker omwille van zijn (psychische) toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure of dat deze zijn verklaringen negatief zou beïnvloeden.

Uit de notities blijkt daarentegen wel dat de *protection officer* opmerkte dat verzoeker stotterde en verzoeker dan ook de nodige tijd gaf bij het beantwoorden van de vragen (“=*opmerking PO: VZ stottert regelmatig tijdens het spreken= er wordt tijd genomen om VZ te laten uitspreken zodat hij zich niet gejaagd zou voelen*”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Daarnaast heeft de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Verzoeker verklaarde op het einde van het onderhoud alle vragen goed te hebben begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen, dan wel het stotteren een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

Daarenboven dient opgemerkt dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat de dossierbehandelaar hiermee rekening houdt. Stress is geen aannemelijke verklaring voor de vaagheden en incoherenties in verzoekers verklaringen aangaande zijn asielmotieven.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

8. In navolging van verweerder kan worden vastgesteld dat verzoekers moeder, die in eigen naam en in naam van verzoeker in 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende, uitdrukkelijk aangaf dat verzoeker geen aparte redenen had om Angola te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder van 2 mei 2018, p. 19-20). De commissaris-generaal nam op 23 juli 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoekers moeder niet aannemelijk maakte dat ze door de Angolese autoriteiten zou worden vervolgd omwille van de activiteiten van haar man in verband met een hotel. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 212 011 van 6 november 2018. De vaststelling dat verzoekers moeder geen melding maakte van verzoekers persoonlijke vluchtmotieven, met name dat hij Angola diende te ontvluchten omdat hij er beschuldigd wordt van hekserij, ondermijnt reeds de waarachtigheid ervan.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift oppert dat zijn moeder haar andere kinderen nooit is afgevallen en dat zijn moeder louter een verzoek om internationale behandeling deed om een behandeling voor haar ziekte te kunnen krijgen, kan dit niet verklaren waarom verzoekers moeder, die volgens verzoeker goed op de hoogte was van verzoekers persoonlijke moeilijkheden en hem omwille hiervan uit Angola liet vertrekken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), uitdrukkelijk zou aangeven dat haar zoon geen persoonlijke redenen had om Angola te ontvluchten. Er kan immers niet worden ingezien waarom zij zelf een verzonnen relaas naar voor zou brengen over de redenen waarom zijzelf en verzoeker internationale bescherming zouden moeten genieten, indien haar zoon oprechte en zwaarwichtige problemen kende in Angola.

Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker, indien hij Angola daadwerkelijk diende te ontvluchten omwille van zijn problemen, pas op 17 oktober 2019 – bijna een jaar na voormeld arrest van de Raad – een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan verzoekers bewering Angola te zijn ontvlucht omwille van persoonlijke problemen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, zo snel mogelijk, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Dat verzoeker ongeïnformeerd zou zijn over de asielpcedure is een loutere *post factum* bewering die verzoekers getalm om een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen niet kan verschonen.

Het louter poneren dat onduidelijk is welke invloed de psychiatrische problemen van verzoekers moeder hadden op haar asielpcedure en op haar houding ten opzichte van de problemen van verzoeker, kan evenmin afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Verzoeker brengt geen enkel element bij ter staving van de psychische problemen van zijn moeder, laat staan dat deze een (negatieve) invloed hebben gehad op haar verklaringen ten tijde van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2018 in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Te dezen kan ook dienstig worden verwezen naar het arrest nr. 212 011 van 6 november 2018 van de Raad, waaruit geenszins kan blijken dat verzoekers moeder mentale problemen had die een invloed hadden op de door haar gevoerde procedure.

9. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat hij zich misschien vergiste tussen september en december inzake zijn vertrek uit Angola en stelt dat hij naar waarheid vertelde dat hij met zijn mama in Zwitserland verbleven heeft, betreft dit geen dienstig verweer ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing die op basis van de voorhanden zijnde gegevens terecht stelt:

- de onderlinge verklaringen tussen verzoeker en zijn moeder over het moment van vertrek en de daarvoor gebruikte reisdocumenten zijn tegenstrijdig;
- uit de Eurodac Search Result blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 21 september 2016 in Zwitserland werden genomen, terwijl verzoeker bij de DVZ beweerde op 30 juli 2016 uit Angola te zijn vertrokken en bij het CGVS in december 2016;
- verzoeker legt geen enkel begin van bewijs neer aangaande zijn reisweg, niettemin hij verklaarde dat hij met zijn eigen paspoort voorzien van een visum zou hebben gereisd;
- verzoekers onaannemelijke verklaringen aangaande zijn paspoort en uiteenlopende verklaringen inzake zijn reistraject en –data doen vermoeden dat hij zijn paspoort bewust achterhoudt om de hierin vermelde informatie achter te houden.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Voorstaande elementen inzake verzoekers reisweg en (zijn onaannemelijke uitleg voor) de afwezigheid van zijn paspoort betreffen een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

10. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene informatie aangaande het fenomeen heksenkinderen kan dit niet volstaan om verzoekers voorgehouden asielmotieven aan te tonen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Hij blijft echter, gelet op de terecht en pertinente motivering in de bestreden beslissing, in gebreke de voorgehouden vervolgingsfeiten in Angola aannemelijk te maken.

De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- verzoekers incoherente verklaringen aangaande zijn vertrek uit Angola en het feit dat verzoekers moeder geen enkel gewag maakte van verzoekers persoonlijke problemen, tasten reeds de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangebrachte feiten, alsook verzoekers algehele geloofwaardigheid, aan;
- verzoekers verhaal over de beschuldigingen van hekserij ontbreekt aan de nodige mate van detail en doorleefde verklaringen;
- verzoekers familie zag verzoeker opeens als schuldige voor de ziekte van zijn moeder, nadat verzoekers broer uit Londen overgekomen was en een kimbanda bezocht die verzoeker als oorzaak aanduidde;
- verzoeker blijkt totaal onbekend met het traditionele geloof in hekserij en de rituelen die kimbanda hieromtrent uitvoeren;
- het is manifest ongeloofwaardig dat verzoeker, na maandenlang in een andere stad te zijn ondergedoken nadat hij met de dood werd bedreigd en fysiek afgeranseld, besloot om terug naar huis te keren;
- verzoekers uitleg over zijn broers, die bij de politie tegen verzoeker een aangifte deden wegens hekserij en hierbij toestemming vroegen om verzoeker te vermoorden, is absurd;
- verzoeker antwoordde ontwijkend op de vraag waarom hij geen aangifte deed bij de politie tegen de doodsb bedreigingen van zijn familie;
- hij bleef eveneens ontwijkend wanneer hij werd geconfronteerd met de ontstellende houding van zijn moeder ten opzichte van de situatie, met name dat haar kinderen hun jongste broer van hekserij betichtten en willen ombrengen.

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het tegenspreken van de voormelde motiveringen van verweerder, het verwijzen naar algemene informatie ter staving van de door hem voorgehouden feiten en het (andermaal) verwijzen naar zijn stotteren en zijn moeders psychische toestand, waarmee hij er niet in slaagt het geheel van de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

13. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS